

Kedves Szülők!

Szeretettel köszöntöm a **Kedves Szülőket** Advent 4. vasárnapját követően a karácsony várás pillanataiban. Először fordul elő életemben, hogy „Online” módon keresek kapcsolatot az iskolánk tanulóinak szüleivel.

A család és az iskola kapcsolata a nevelés hatékonyságának záloga. Sok más válságtünet közt korunkra jellemző a példaadás válsága. A magatartás-osztályzatában a legjobb minősítés a „példás”. Vajon a diákok közül hányan tartják valóban példa-étékűnek azok életét, egyéniségét, vagy –legyünk szerényebbek- legalább iskolai viselkedésüket, akiknek a magatartását nevelői konferencia „példás”-nak jelenti ki? S mi a nagyobb baj – most már nem az iskolában, hanem az „életben” –: az-e, hogy nemegyszer példásnak kiáltódik ki olyasmi, ami igazában csak „kirakat”, esetleg rosszra is rest mafláság, vagy hogy a jó elveszítette vonzerejét, s példa-értéke, közvélemény-alakító hatalma sokszor inkább a rossznak van, vagy hogy aki jól tesz az- gyávaságból, szerénységből, önzésből- többnyire rejtve teszi, és nem vállalja a példaadás kétértelmű dicsőségét-örömét? Ebből nem könnyű kitörni, pedig iskolánkban is büszkén vállalhatjuk, hogy a szülők vállalták és megoldották a tanítás kezdetekor és tanítás végén a biztonságos közlekedés feltételeinek biztosítását. Kalocsán, sőt az országban ez példaértékű. Talán ezt a segítséget köszönöm meg, mely biztosítja számunkra a balesetmentes iskolakezdést.

De köszönetemet kell kifejeznem a szalagavató, gólyaavató, az iskolánk fenntartójának ünnepi műsorához nyújtott szülői segítséget.

Ugyanakkor meglehetősen, hogy a fiatalság körében mennyire hiánycikk a jó példa. A folyóiratok, az újságok gyakran írnak a fiatalság erkölcsi szemléletének alakulásáról. Magunk is sok mindent észlelünk, akarva-akaratlan. Elnézve társadalmunkban az erőszak. Az iskolánk falai közötti munkánkkal ezt meg próbáljuk akadályozni, hogy tért hódítson gyerekeink között. Ehhez szükségünk van a szülői segítségre és példára. Ha szülői, tanári felelősségtudatunk példaadásra indít, semmiképpen sem látszatok megteremtésére kell törekednünk. Belső igazság híján látszatokat építgetni akkor is hazug, haszontalan dolog, ha nem az érvényesülés vágya, hanem a szülői vagy tanári felelősségérzés vezeti. Példa csakis a megoldott, valóban értékes életből lehet. Ezt mindannyiunk megtehetjük.

Síkos talajon haladunk előre: hány meg hány bukás között? Hibáinkból-e vagy az átalakuló kor kuszasága miatt- ki tudja?- , de milyen ritka az a pillanat, amikor „igazi magunkkal” vagyunk azonosak mikor annyi példamutató igyekezet, bizonyul farizeusnak, nem szükségszerűen ébred-e bennünk bizonytalanság- nem is az eszményeink, hanem önmagunk, épp a „példánk” értéke hitele iránt?

A szülőnek elsődleges szerepe és felelőssége van a nevelésben, ugyanakkor fel- és el kell ismernünk azt is, hogy ma már ösztönösen nem lehet eredményesen nevelni, és nélkülözhetetlen a hozzáértő szakember, a pedagógus- a nevelés szakma. E szakmát gyakorló pedagógusnak együtt kell működnie és ebben az együttműködésben a szülő nem a pedagógus eszköze, hanem inkább fordítva a pedagógus (az intézmény) a szülő megbízottja, persze ez nem jelenthet kiszolgáltatottságot.

Egyenrangú együttműködést

. Ezt az együttműködést kell megköszönnöm a kedves szülőknek és a gyermekek hozzátartozóinak.

Akinek kis gyermekei vagy unokái vannak, az megéri az örömet, amellyel arra vár, hogy a negyedik gyertya meggyújtása után végül szenteste lesz.

A zsoltárban ezt imádkozzuk:

” Lelkem eseng az Úr után, jobban, mint éji őr a virradat után. Jobban, mint éji őr a virradat után, esengjen Izrael az Úr után” (Zsolt 130,6) A várakozás azt jelenti, hogy valamilyen irányba feszülten figyelünk. Ebben a felkészülésben és figyelemben ne feledkezzünk meg a példaadásról, melyben, az evangéliumban Krisztus útmutatást ad.

Kegyelmekben gazdag Karácsonyt és Istentől áldott Boldog Új Esztendőt iskolánk minden dolgozója nevében

Solti Kálmán igazgató